

nomiste Forbedringer i Barnets og Moderens Stilling, som Udvalgets Flertal foreslaar, for mig staa som Tilnærmelser til de videre, maaske for vidtgaende Forslag, der navnlig under Vædringsforslag Nr. 8 stilles af det ærede Medlem fra Svendborg (Tang). Vædringsforslaget under Nr. 14 kræver ganske vist kun, at der kan, ikke at der skal bestikkes Børnet 2 Børgere, dette finder jeg for vidtgaende og omstændeligt; een, af Vædrigheden bestikket, Børgere maa være nok til at varetage baade Børnets og Forældrenes Interesse. Mod Vædringsforslag Nr. 17 og den i Betænkningen gjorte Slutningsbemærkning skal jeg tillade mig en Indsigelse. Det er ikke Tillægsordene „ægte“ eller „uægte“, der er Tale om i Lovforslaget, men det til Vægtstak og Kontubinat tværende korte Navneord „Vægte“ og „Uægte“, det første almindeligt kjendt i Forbindelsen „tage til Vægte“, det andet dannet i Lighed med „Uføre“ af „Føre“, „Urede“ af „Rede“.

Hvad selve Sagen angaar, skal jeg endnu kun bemærke, at naar man betænker de sørgelige Oplysninger, Statistiken giver om det, at over 10 pCt. af Fødslerne her i Landet — i Kjøbenhavn over 20 pCt. — ere uægte Fødsler; at $\frac{1}{6}$ af Straffeanstaltens Fanger og $\frac{1}{7}$ af de offentlige Fruentimmer her i Byen ere Uægtebørn, samt at Uægtebørns Dødelighed paa første Alderstrin her i Kjøbenhavn er dobbelt saa stor som Vægtebørns, da maa det føles som en uafviselig Pligt for Samfundet, at der ikke blot i økonomisk, men ogsaa i moralsk Henseende gjøres noget Virksomt for de udenfor Vægtstakets avlede Børn. Jeg er ikke blind for de Vanskeligheder, som det af mig først omtalte Vædringsforslag, Navngivelse af Børnets Fader, kan møde ved at udføres i Virkeligheden. Ved enhver Lovbestemmelse kan Kasuistiken gjøre Vanskeligheder. Men jeg tror, at det Krav, som her stilles, er i god Forstaaelse med de Krav, som stilles i andre Lande, og med den Sædelighedsbevægelse, der er reist her i Landet, og jeg tror, at de, der først og fremmest bør støttes af denne Bevægelse og de Spor, den sætter i Lovgivningen, er Usædelighedens uhyggelige og uskyldige Frugter, Børnene.

S. Jensen: Jeg vil gjerne gjøre et Par Bemærkninger til hele den Grundbetragtning, som blev gjort gjældende af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Tang), og som blev billiget i sine Hovedtræk i det Mindste af det ærede Medlem fra Slagelse (Dahl). Jeg vil gjerne gjøre et Par Bemærkninger om, hvorvidt denne Grundbetragtning, at man ved

Lovens Hjælp skal tvinge en Fader til at vedkjende sig sit Barn, ogsaa virkelig er rigtig. Det ærede Medlem fra Svendborg vil vide, at jeg strax, da han fremkom med det Forslag i Udvalget, var tilbøielig til at gaa med ham i det Stykke, idet jeg nemlig ikke kunde negte, at det ærede Medlem forjaavidt har Ret i, at et Barn har en naturlig Ret til at faae at vide, hvem der er Fader til det; det bestrider jeg ikke. Men det forekommer mig, at Spørgsmaalet er, om Børnet kan være tjent med, at denne naturlige Ret bliver fremtvungen ad Lovgivningens Vej. Jeg er meget stærkt i Tvivl derom, ja, jeg er næsten ganske sikker paa, at, hvis Loven skal fremtvinge denne naturlige Ret for Børnet, vil det i Virkeligheden slet ikke blive til Gavn for dette, men det vil meget snarere blive til Skade. Lad os tage et Exempel, som har megen Lighed med dette Forhold. Der kan jo være unaturlige Forældre, som mishandle deres Børn, og som saa Loven maa tage sig af. Loven maa tvinge saadanne unaturlige Forældre til at behandle deres Børn ordentlig. Jeg tror, at en human Lovgivning fuldstændig vil berøbe saadanne Forældre Retten til at beholde deres Børn. Jeg veed ikke, om det kan ske, men kan det ske, finder jeg det fuldstændig rigtig. Thi jeg er ganske overbevist om, at, naar Loven skal tvinge Forældre til at behandle deres Børn paa en ordentlig Maade, vil det bidrage til, at Forældrenes Kjærlighed til Børnene bliver slaaet fuldstændig ihjel. Og naar Børnene voye til, og det Forhold bliver dem klart, at Loven skal beskytte dem mod deres egne Forældre, at en Politibetjent, om jeg saa maa sige, skal træde dem i Faders og Moders Sted, hvad Indtryk maa det da ikke gjøre paa et Barn? Maa et saadant Barn ikke komme til at afstj sine Forældre og sit Hjem, og maatte Børnet ikke ønske og havde det ikke været bedre for det, om det fuldstændig kunde glemme, hvem det var, der havde bragt det til Verden? Men jeg tror, at noget Lignende er Tilfældet med det Forhold, der her er Tale om. Saavidt jeg kan huske, blev der, da denne Sag var til Behandling i forrige Samling her i Thinget, gjort opmærksom paa, at en af de store norske Digtere, Jonas Lie, i sin Bog „Kommandørens Døtre“ havde viist, hvor unaturligt det var, naar en Moder, som elsker sit Barn, af Familiehensyn blev tvungen til ikke at vedkjende sig Børnet. Men det forekommer mig, at ligesaa unaturligt og ligesaa modbydeligt det var, ligesaa unaturligt vil det vistnok være, dersom Loven skal tvinge en Fader, som ikke elsker sit Barn, til at